

BIBLIOTECA REVISTEI LUNARE

»LUMEA NOUĂ«

DIRECTOR: MIHAIL MANOILESCU

No. 5

ROMÂNIA STAT CORPORATIV

Dece și cum trebuie transformat Statul nostru

de

MIHAIL MANOILESCU

Tipografia Modernă, București I, Calea Victoriei, 31

1 9 3 3

Lei 5

TABLA DE MATERII

a anului I al revistei „Lumea Nouă“

BĂBEANU ȘTEFAN AL.

Bresle și democrație.
Breslele în trecutul nostru.
Noțiunea de drept a statului corporativ.

DENSUȘIANU O. Fiul

Prefaceri.

FOTIADE ION

Statul corporativ național.

Ghibănescu I.

Etatism și solidarism.

GRIGOREANU ION (Grigore Manoilescu)

Raționalizarea danubiană.
Organizarea statului corporativ italian.

JOLDEA RĂDULESCU I.

Este posibil o știință politică?
Teoria minorității conducătoare a statului și originea partidului politic.
Statul țărănesc.
Stat țărănesc și stat corporativ.
Idea de individ și evoluția ei juridico-politică în decursul secolului trecut.

LUCA RADU

Antagonisme sociale.

MANOILESCU ELENA

Spre o lume nouă printr'o nouă educație.
Criza ortodoxiei sau a metodelor sale?
Femeile de ieri și educația de mâine.
Concepții sociale greșite.

MANOILESU GRIGORE

Criza capitalismului.
Planul quinquenal al d-lui Delaisi.
Spiritul de întreprindere.
Industria în statul corporativ român.

MANOILESCU MIHAIL

Anticipare.
Democrație și dezorganizare.
Corporatism românesc.
Scăderea noastră militară.
Corporatismul într' un luptă.
Un program corporativ.
Antagonismele materiale și unitatea spirituală a Europei.
Gândirea europeană la congresul dela Roma.

MAVROCORDATO, Ing. N. I.

De la etalonul aur la etalonul național.

BIBLIOTECA REVISTEI LUNARE

„LUMEA NOUĂ“

DIRECTOR: MIHAIL MANOILESCU

No. 5

ROMÂNIA STAT CORPORATIV

Deci și cum trebuie transformat Statul nostru

de

MIHAIL MANOILESCU

Tipografia Modernă, București I, Calea Victoriei, 32

1 9 3 3

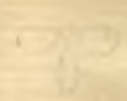
BIBLIOTECA REVISTEI LUNARE
LEBIA 8025
EXEMPLAR: MIHAL MARONCU
No. 5

ROMÂNIA

STAT CORPORATIV

Dez. 21. 1925. Anul I. Nr. 1.

MIHAL MARONCU

Tipografia „Luna” din Iași

CUVÂNT ÎNAINTE

Această restrânsă lucrare apare în urma stăruitoarelor cereri care ni s'au făcut din toate părțile țării, de a da un rezumat al ideilor dezvoltate, timp de aproape un an, în paginile revistei noastre lunare LUMEA NOUĂ.

Ideia refacerii morale, a reorganizării economice și a reconstrucției statului nostru, pe baza principiului corporativ, prinde din ce în ce mai mult în lumea intelectualilor și în lumea oamenilor cu responsabilități adevărate, conducători de gospodării și de întreprinderi.

Această idee este confirmată zi de zi prin demonstrația pe care o face lumea politică a neputinței sale de a rezolvi problemele mari ale vremii. Numai din Aprilie anul trecut, de când am lansat cu primul număr al LUMII NOUI ideea corporativă, și până astăzi, s'au perindat în România, *cinci guverne și două Parlamente.*

Nu a fost un singur deoartament în care miniștrii să nu se fi schimbat cel puțin de două sau trei ori!

Față cu această discontinuitate, să ne mirăm oare că în tot acest timp criza n'a făcut decât să se agraveze fără absolut nici o stăvilire din partea statului, că serviciile publice au continuat să se dezorganizeze și că nici o realizare efectivă și bine-făcătoare n'am văzut în nici unul din domeniile vieții naționale?

Iar în timpul acesta, când fiecare zi care trece înseamnă o slăbire a forțelor noastre naționale, pericolele din afară care amenință ființa însăși a României, au crescut.

În mijlocul preocupărilor politicianiste care absorb toată atenția *nimeni nu gândește la subminarea puterii noastre militare prin incapacitatea statului de a întreține armata țării și de a o organiza așa cum cere ceasul de primejdie pe care îl trăim.*

Anul care s'a scurs n'a făcut decât să confirme prin toate

întâmplările sale politice, critica pe care noi am adus o dela început organizării noastre de stat. El n'a făcut decât să arate că statul politicianizat de astăzi nu este în stare să asigure nici cea puțină gospodărie necesară în vremuri normale necum gospodăria grea și complexă pe care o cere noua fază istorică în care intră lumea întreagă.

Ce voim noi?

Noi voim o funcționare a statului în care interesul țării ar trece deasupra partidelor și în care Suveranului I s'ar da dreptul să facă binele pe care partidele l-l refuză azi.

Noi vrem un regim în care înfrânarea politicianismului s'ar face fără dictatură și care ar asigura continuitatea și corectitudinea în toată viața de stat.

Cum am putea ajunge la un asemenea regim?

Întăiu înfrânând și învingând spiritul politicianist care destramă țara. Ce forță s'ar putea opune forței dovedită atât de puternică și de dăunătoare a politicianilor?

Este numai forța gospodarilor organizați.

Gospodarii împotriva oamenilor de club, acesta este îndreptarul zilei de mâine.

Organizarea forței gospodărești nu poate să ia altă formă decât forma corporativă. Constituția învechită de astăzi trebuie să facă loc printr'o revizuire radicală unui Constituții corporative.

Corporațiile sunt asociații libere a tuturor acelor care împlinesc un serviciu social într'o anumită profesiune sau într'o anumită breaslă. Corporațiile sunt baza organizării statului în regimul corporativ. Ele pornesc dela principiul că în viața publică a țării fiecare are dreptul să vorbească și să lucreze prin breasta lui.

Nimic nu este mai firesc decât ca fiecare om să-și aducă contribuția lui în stat pe calea breslei din care face parte. *Nimic nu este mai logic decât ca în Parlamentul țării țărani să fie reprezentați prin țărani, muncitorii industriali prin muncitorii industriali, industriașii și comercianții prin industriași și comercianți.*

Și totuși în loc ca acest lucru firesc și pe care-l reclamă simțul comun al oamenilor să se îplinească, viața publică a României este condusă numai și numai de intermediari, — pe românește *samsari*, — care se interpun între țara adevărată și stat, preluând pe seama lor statul fără să ajungă a reprezenta în el nici un interes adevărat al țării.

Când în locul echipelor schimbătoare de politicieni care se perindează la cârma statului, am avea organizarea politică a breslelor, care sunt statornice și neschimbătoare, statul însuși ar fi așezat pe o temelie solidă și invariabilă.

Un Parlament corporativ reînviat în fiecare an numai cu a cincea parte din membrii săi ar ține seamă de voința țării și

totuși el s'ar primeni în mod nesimțit fără salturile dizolvărilor care duc la schimbări adânci în toată activitatea statului.

Un asemenea regim ar fi mai democratic în miezul său decât regimul de astăzi. El ar face să se afirme voința țării în locul voinței cluburilor, fiindcă aleșii corporativi ar porni totdeauna din mijlocul poporului iar nu din mijlocul politicianilor de meserie.

Viața politică ar cunoaște două forțe mari care amândouă prin natura lor garantează și respectul interesului țării și continuitatea:

Acestea ar fi Regele și Parlamentul Corporativ.

Guvernele țării ar fi atunci guverne de gospodari în care cei mai buni s'ar alege pentru Departamentul cel mai potrivit. În aceste guverne nu ar mai exista ca astăzi solidarizarea nefirească între toți miniștrii, *solidarizare care face ca fiecare guvern să considere că a luat țara în arendă pentru el și pentru partidul său!*

În statul corporativ fiecare ministru și ar face datoria sa răspunzând de actele sale iar legătura și disciplina necesară muncii tuturor s'ar realiza printr'un Prim Ministru, adevărat șef cu autoritate ierarhică asupra tuturor miniștrilor.

În sfârșit, planul nostru de organizare corporativă a statului se sprijină și pe *ideea regionalistă*, dar nu pe regionalismul de luptă și de învrăjire de astăzi ci pe *regionalismul sănătos și constructiv care ar îngădui fiecărei provincii să-și facă gospodăria sa proprie în cea mai mare libertate.*

Ideile acestea sunt dezvoltate în paginile care urmează. Ele constituie atât prin expunerea lor cât mai ales prin programul precis în 35 puncte, a noiei alcătuirii economice și politice a României, un tot organic, și un punct de plecare precis pentru opera de lămurire pe care voim să o facem.

Supunem aceste idei judecății tuturor acelor care doresc o altă Românie mai cuminte, mai bine gospodărită și mai fericită decât cea de astăzi.

Pentru cei care ne sunt adversari n'avem decât o singură dorință: ca și ei să prezinte publicului românesc un mănunchi de idei, de proiecte și de programe, tot așa de precise și tot așa de încheiate ca ale noa-tre!

Cerem în special reprezentanților partidelor politice care ne-au combătut și ne combat să ne arate *cum văd ei nevoia și felul transformării statului nostru.* Iar dacă nu văd nici o nevoie de transformare le cerem să ne *dovedească că așa cum mergem acum mergem bine și că un alt bine mai mare nici nu este cu putință pentru această țară.*

Pentru cei care ne sunt prieteni avem de asemenea o dorință: aceea ca să ni se adreseze nouă oricând și pe orice cale cerându-ne lămuriri asupra punctelor rămase neclare din progra-

mul nostru. Colaboratorii LUMII NOUI, a căror nume este repetat și în această lucrare, stau gata cu toții să se devoteze acestei opere de luminare și de educație politică. La această rugămintă o adăugăm pe aceia ca toți cei care cred în idela corporativă să o spună, să o spună tuturor cu toată căldura convingerii lor și să facă ca această idee salvatoare să pătrundă în toate păturile celor care muncesc și sufer astăzi.

Pornind dela un principiu exact contrar celui al politicienilor care cheamă lumea în jurul lor în atâtea noi partide fără un program și fără un crez deosebit de a celorlalte, noi nu ne repezim să alcătuim organizații politice în jurul persoanelor noastre, ci voim să facem întâi opera de lămurire și de propagandă ideilor noastre.

În ziua când vom păși la o organizare formăal a tuturor celor care cred la fel cu noi, vom aduna oamenii în jurul nostru numai pe baza acestei credințe și nu în vederea unor speculații oportuniste și a unor avantagii personale existente care au de pe acum conștiința că țara aceasta nu poate fi scăpată decât dacă statul va ajunga să fie preluat și condus de către cei care reprezintă funcțiuni naționale utile prin profesiunea lor

Avem credința că prezentarea clară, onestă și curajoasă a deilor noastre va găsi ecou în mințile tuturor acelor care vreau ridicarea țării noastre și care nu o mai cred cu puțință prin vechile metode!

Profesor MIHAIL MANOILESCU

fost ministru

Senator al Corporației industrișilor

1. Statul „democratic” și statul corporativ.

Viața noastră socială și spirituală — în ciuda unui echilibru aparent — este azi un desăvârșit haos.

Din tot ceace constituie vremea noastră, nimeni nu înțelege nimic; partidele și oamenii politici mai puțin ca oricine.

Criza nu bântue cumplită numai în fenomenele producției și ale circulației; ea este mai ales adâncă și pustioare în câmpul ideilor.

Desorientarea cuprinde tot atât viața socială și economică cât și domeniul culturii. Lumea politică, biata noastră lume politică, totdeauna depășită de evenimente, pe care nu e în stare nici să le prevadă, nici să le îndrumeze, nu pricepe nimic din fenomenele mondiale și nu e în stare să situeze în cadrul lor, locul și evoluția noastră.

În toate problemele colectivității și ale statului încrușișarea ideologiilor politice cu faptele pozitive de guvernare ia aspecte de dezechilibru mintal. Nimic din ceea ce se împlinește nu este firesc și așteptat; nimic din ceea ce se așteaptă nu este împlinit.

Conducătorii țării se joacă cu sufletul mulțimei cu o libertate și o frenezie, pe care numai o morbidă cruzime ar putea-o explica.

Neîncrederea în personalul politic existent, în partide și în programe, sporește.

Intellectualitatea noastră are vag presimțirea că atât criza românească cât și criza europeană sunt mai complexe și mai adânci, de cât tot ceea ce poate evoca trecutul.

Instinctul îi arată că suntem în fașa unor transformări a lumii fără asemănare și că nimic nu se poate aștepta de la vechile metode, de la vechile ideologii și de la vechiul personal politic înțepenit și inadaptabil.

Legiferările de suprafață, care nu schimbă nimic din structura socială, din mecanismul social și din rolul actual al statului nu mai pot îndrepta nimic.

Statul actual apare întârziat și perimat, în misiunile

În dezvoltarea acestei părți am pus la contribuție unele pasagii din articolele colaboratorilor permanenți ai revistei „Lumea Nouă” între care de altfel comunitatea intelectuală este din cele mai strănse.

pe care și le dă, în mijloacele pe care și le atribuie, în modalitatea prin care realizează reprezentarea forțelor naționale.

Unii politicieni cu pretenții de anteviziune vorbesc de nevoia etatizării progresive. *Dar nimeni nu-și dă seama că extinderea atribuțiilor puterii publice nu se poate cu statul de astăzi.*

Statul de azi în toată organizarea sa e produsul istoric al unor împrejurări dispărute, el este construit pe vremea când intervenția sa în viața economică era *interzisă* și păgubitoare.

Statul nou — *statul gospodăriei naționale condusă programatic și conștient, prin organizarea producției și a raporturilor dintre producători* — trebuie să se apropie în formele sale de întreprinderile care exercită activități economice de mari proporții.

El trebuie să realizeze o continuitate, o *seriozitate* și o garanție a responsabilității, pe care jocul frivol al parlamentarismului și schimbarea capricioasă a guvernelor în întregul lor, nu le pot niciodată da. *Statul de mâine implinind o funcție nouă, trebuie să constituie un organism nou.*

Statul de mâine trebuie să permită integrarea națională exactă a categoriilor social-economice și să asigure continuitatea în politica economică și socială.

În acest scop, principiul fundamental al noului ordine trebuie să fie organizarea corporativă a națiunii.

Corporatismul în trecutul românesc

Strângerea într'o breaslă, într'o corporație, a oamenilor care au aceeași profesiune sau meserie, este de când lumea. Civilizațiile antice, chineze, indiene și egiptene au cunoscut-o și încă pe o scară foarte întinsă și cu o rigidă organizație. Deasemenea țările europene au cunoscut-o, indiferent de regimul politic. Breslele erau organisme economice alcătuite în mod normal fără să fi fost nevoie de nici un ajutor sau intervenție din afară, deoarece în modul cel mai spontan anumite categorii sociale care aveau de apărut aceleași interese economice se strâneau într'o asociațiune. Slabe și firave câteodată, puternice și cu o înrâurire extraordinară altădată, breslele aveau toate norme de conducere foarte severe, derivând din însuși tehnica meseriei membrilor constituenți.

În trecutul românesc breslele apar pe la sfârșitul veacului al XVI-lea.

? Cum erau organizate aceste corporațiuni ?

Mai marcele lor, șeful și conducătorul breslei se numea staroste. El era ajutat de un sfat compus din bătrâni ce purtau numele de epitropi sau proestoși.

Autoritatea starostelui era indiscutabilă; această funcțiune constituind cea mai înaltă treaptă în erarhia profesională.

Ales de către membri, starostele era confirmat fie de autoritatea bisericească, fie de Domnitorul țării.

Atribuțiunile starostelui erau de ordin judecătoresc, administrativ și economic.

Ajutat de epitropi numiți și proestoși al căror număr varia după importanța corporației, el judeca pe breslași după dafină și ca un bun părinte, pentru orișice fel de pricini, edictând pedepse corporale, amenzi (gloabe) și chiar zile de închisoare.

Incasă dările, taxele și orice alte venituri ale breslei. deschidea cutia milelor și repartiza veniturile.

Dar cele mai importante atribuții erau de ordin economic prin faptul că *el constituia elementul regulator și chiar de repartiție al producției*, hotărând în ultimă instanță numărul breslașilor, stăvilind concurența între membrii și față de străini, ocrotind munca și având chiar cuvânt hotărâtor în organizarea „Narturilor” adică în complexul măsurilor edictate pentru ocrotirea consumatorilor.

Numai breslele mai de seamă aveau starostele lor; celelalte ca măcelari, brutari, harabagii, jimblari, pescari, tăbăcari, făinari etc. erau conduse de un vătaf care era inferior în rang starostelui.

După vătaf urmau meșterii, care dețineau de fapt monopolul pieței locale și se bucurau de un lăciș privilegiu de clasă, prin faptul că numai ei aveau dreptul să aibă atelier, să angajeze lucrători, să primească ucenici și să aleagă un staroste. Fiii patronilor erau scutiți de examenul de meșter; taxele pentru ei erau reduse la jumătate: văduva meșterului dacă lua în căsătorie un lucrător, acesta devenea meșter fără vre-o altă formă.

Patru sunt cele mai de seamă caracteristice ale acestor așezări în trecutul nostru, care constituiesc pivotul concluziunilor ce ne interesează și anume:

Breslele erau autonome;

Breslele aveau personalitate juridică;

Breslele se bucurau de un monopol de producție și de repartiție, proteguind astfel munca națională;

Breslele aveau deplină jurisdicție profesională.

Autonomia breslelor era o realitate și constă în faptul că pe temeiul drepturilor câștigate prin statutele lor autoritatea administrativă nu putea avea vre un amestec în gospodăria lor, nu putea să le răpească avantajile și privilegiile obținute și amestecul ei în atribuțiunile lor fiscale erau cu desăvârșire oprit.

Personalitatea juridică le da puțința de a avea o avere proprie deosebită de cea a breslașilor și de a constitui astfel celule economice de prim ordin în organismul nostru de stat.

Unită cu caracterul lor autonom personalitatea juridică le asigura, cel puțin până la reforma lui Alexandru Ipsilante, o independență aproape desăvârșită și cu vădit caracter municipal față de autoritatea domnească.

Monopolul însă, acest privilegiu comun tuturor așezărilor medievale de acest soi din toată Europa, constituia elementul cel mai de seamă și caracteristic ființării lor.

„Nimeni să nu aibă voie a lucra și a se amesteca la lucrul acesta decât în isnaful acesta”, este o formulă standard în toate catastihurile breslelor.

Monopol de perceperea taxelor, a amenzilor, a cotizațiunilor, a impozitelor, — monopol de admiterea meșterilor, de fixarea prețurilor, de cumpărarea mărfurilor, de limitarea producției, de acceptarea străinilor, de fixarea salariilor, — monopol abuziv de primirea unor mijloace mai perfecționate de producție, sunt elementele fără de cari nu se poate înțelege alcătuirea de altă dată a corporațiilor.

Prin caracterul și aplicarea lui, acest monopol a servit veacuri de-a rândul drept unic și firesc regulator a vieții economice și a gospodăriei naționale.

Jurisdicțiunea profesională constituia în afară de monopol, ultima și cea mai interesantă caracteristică a organizației corporative.

În sfera ei de competență intrau nu numai raporturile juridice dintre membrii aceleiași corporații, ci și cele ivite cu oameni străini de breslă, cum erau clienții.

„Nu se vor amesteca zapcii întru nimic la pricinii de judecată ale meșteșugului lor”, glăsuiește un hrisov. Justiția era distribuită de staroste ajutat pentru pricinile mai mari de un comitet restrâns de 4—6 membri numit „longea”.

Datina pământului, obiceiul rufetului lor, prezida la aceste judecăți cu o procedură expeditivă cu totul deosebită de cea de azi.

Judecata, chiar în primă instanță, era definitivă și executorie, celor nemulțumiți rămânându-le apelul la agie sau recursul la domnie.

Iată în mod rezumativ organizarea și caracteristica breslelor în trecutul nostru.

De bună seamă însă, după cum se întâmplă la instituțiunile ce în alcătuirea lor oglindesc multiplele și osebitele nevoi locale, ce nu pot fi organizate pe baza unui principiu dogmatic, tiparul descris mai sus a avut felurite variațiuni în timp și spațiu.

Tot atât de interesant este poate să amintim că în primul parlament românesc, în Divanurile Adhoc dela 1856, alegerea deputaților era făcută așa încât ei „să reprezinte cât mai exact interesele tuturor claselor sociale”.

Prin firmanul imperial turc de convocare a Divanurilor s'a fixat participarea a patru clase de alegători:

a) clerul; b) boerii și proprietarii funciari; c) orașele și d) țărani.

În colegiul proprietarilor, boerii cu cel puțin 150 ha. proprietate erau alegători direcți. Cei cu proprietate între 15—150 ha. alegeau în fiecare plasă cinci delegați, care împreună cu electorii direcți alegeau, doi deputați pe județ, dar numai între boerii și fiii de boeri, proprietari de cel puțin 450 ha.

În colegiul orașelor nu erau decât alegători direcți: proprietarii caselor mari, profesioniștii liberi, comercianții patentari și, în sfârșit, *starostii și câte trei delegați ai corporațiilor de meseriași*. Orașele aveau deputații lor iar capitala patru deputați.

Colegiul țăranilor alegea pe deputați în trei grade:

Doi delegați ai fiecărui sat, reuniți la reședința plășii, alegeau câte doi electori de plasă, iar aceștia la reședința județului, alegeau un deputat pe județ.

Divanul din Moldova a avut astfel, în afară de cler, 77 deputați, din cari: 28 erau mari proprietari, 14 mici proprietari, 2 reprezentanți ai orașelor, și 15 țărani.

Divanul din Muntenia, a avut afară de cler, 95 deputați, din cari 34 erau proprietari mari, 17 proprietari mici, 2 reprezentanți ai orașelor și 17 țărani.

Multe reflexii s'ar putea face asupra acestei interesante compuneri a Divanului adhoc. Ne vom mulțumi aici să notăm trei observații.

1) *Meseriașii erau reprezentați prin starostii lor și prin delegați ai corporațiilor*. Unde sunt meseriașii astăzi în Parlament? Cum își pot spune ei cuvântul la care aveau dreptul acum 75 de ani?

2) Orașele erau reprezentate în chip separat, așa cum este firesc. *Capitala țării avea atunci 4 reprezentanți din 77, adică 5% din Parlament.* După aceeași proporție ea ar avea dreptul astăzi la 20 de reprezentanți din 385, nu mai în Cameră. Dar unde sunt azi deputații *Capitaliei*? Azi Capitala nu are *nici un deputat*, întru cât în județul Ilfov voturile covârșitoare ale sătenilor înecă glasul Bucureștilor.

3) Agricultură era reprezentată în Moldova prin 57 din totalul de 77 deputați, și în Muntenia prin 74 din totalul de 95, *adică în amândouă cazurile agricultorii constituiau 75%, adică trei sferturi, din numărul deputaților.*

În această reprezentare țărănimea, deși ținea un loc modest, avea totuși, și în Muntenia și în Moldova, 20% din numărul reprezentanților, pe când astăzi, cum vom vedea mai departe, agricultura *mare și mică* are în Cameră și Senat abia 87 reprezentanți adică 13,7% din totalul parlamentarilor!

Astfel proporția tuturor agriculturilor parlamentare este astăzi mai mică decât proporția țărănilor singuri, cari în Divanul adhoc reprezentau 20% din Parlament.

Și pe când în Divanul adhoc, agricultorii reprezentau 75% din total, în Parlamentul României Mari ei reprezintă numai 14% adică de cinci ori mai puțin!

Corporatismul și fascismul italian

Singura formă de corporatism generalizat cunoscută în statele contemporane este cea fascistă.

Zicem „cunoscută”, atunci când de fapt însăși această formă este cunoscută mai mult ca existență, decât ca structură și organizare.

Faptul că ideea corporativă se realizează numai prin fascism, conduce pe unii gânditori superficiali la o identificare complectă între fascismul italian și corporatism, *ca sistem politic și social general.*

De această eroare am voi să ferim în primul rând opinia noastră publică.

Fascismul italian reprezintă o revoluție politică făcută în împrejurări date și într'un cadru național dat, pentru realizarea unor scopuri adecuate acelor împrejurări și acelu cadru.

Fascismul — ca fascism — este dar *un fenomen italian și anume un fenomen italian al epocii noastre.*

De aceia în forma sa primitivă revoluționară fascismul a fost declarat de însuși fondatorul său ca „o marfă care

nu se poate exporta". Astfel fascismul apare în esența sa revoluționară ca *inimitabil*.

Dar fascismul în opera pozitivă post revoluționară pe care o desfășoară de zece ani încoace a elaborat și construit un sistem politic economic și social de valoare universală: *corporatismul*.

Corporatismul italian este ca doctrină și realizare o creație fascistă. Mai mult, în forma sa concretă italiană, corporatismul se adaptează sistemului politic fascist și exigențelor speciale ale vieții naționale italiene.

Rezultă că *pentru a degaja elementele de valoare universală ale corporatismului este necesară o întreagă operă de doctrină și teorie socială... iar pentru a pregăti introducerea corporatismului într'o altă țară, cu altă structură decât cea a Italiei, ce cere un efort complex de adaptare și de creațiune originală, pe baza principiilor universale ale corporatismului.*

Corporatismul exclude dar *imitația* și pretinde pentru fiecare țară o creație originală, plină de suplețe și de imaginație constructivă.

Iată de ce corporatismul românesc nu va fi niciodată *identic* cu corporatismul italian, nici cu alte forme de corporatism străin.

Corporatismul românesc va fi o elaborație proprie, crescută din propriile noastre necesități naționale, pe baza unor principii generale de valoare universală.

Democrația dezorganizatoare

În materie economică și socială, regimul nostru politic de la război încoace, a avut specialitatea de a dezorganiza tot și de a nu organiza nimic.

Dacă în materie pur administrativă am putea admite cu bunăvoință, că regimul a organizat câte ceva pe calea unificării provinciilor, în materie economică și socială suntem îndreptățiți să-i contestăm orice merite.

În adevăr, într'o țară ca a noastră democrația, care este *prin definiție* domnia celor mulți, ar fi trebuit să reprezinte în primul rând grija de țărănime și *organizarea țărânimii* în vederea ridicării sale, mai ales pe planul economic.

Ei bine, de la război încoace nu s'au făcut în favoarea țărânimii nici o singură reformă constructivă, nu s'a organizat în nimic nici producția țărănească, nici vânzarea produselor, nici aprovizionarea țărănilor.

Vremurile lui Spiru Haret, când sub regim oligarhic se organiza intensiv mișcarea cooperativă, apar ca un ideal față de stagnarea și ezităările acestei mișcări, sub regimul ultra țărănist-democratic de după război.

Regimul politic românesc n'a reușit să dea țărănimii decât două reforme: *improprietărea* și *conversiunea datoriiilor*. Dar amândouă aceste reforme au în ele ceva negativ; ele reprezintă *soluții de repartitie*, nu *soluții de construcție*.

Politicianul român a mers — ca totdeauna — pe linia de minimă rezistență. *Construcția e grea, repartitia e ușoară*.

Politicianul a repartizat. A împărțit lot ce putea împărți.

A început prin a face dar averea marilor proprietari și a sfârșit prin a ierta datoriile către bănci și ceilalți creditori. A împărțit pământul și a împărțit capitalul mobilier.

O mai mare libertate nu se putea închipui.

Aceste împărțiri aveau doar un înțeles adânc „*democratic*”. Ele sacrificau clase sociale și principii; în schimb aduceau *voluri*, celor care organizau sacrificiile.

Ca și preoții din antichitate, politicienii pun totdeauna pe masa de sacrificiu, ofranda *altora*.

Nici nu ar fi putut fi altfel atunci când clasa noastră conștientă și în special parlamentul nostru nu reprezintă întru nimic clasele producătoare, muncitoare și creatoare ale țării.

O cercetare a profesiei deputaților și senatorilor din ultimul parlament — ales în Iulie 1932 — ne va lămurii.

Cine reprezintă țara în parlamentul „democrat”?

Studiind problema repartitiei mandatelor de deputat între diferitele corporații care alcătuiesc parlamentul corporativ, am ajuns să cercetăm care este în parlamentul actual repartitia deputaților și senatorilor pe profesii și acum sunt astăzi reprezentate în parlament diferite ramuri ale activității naționale. Am cercetat astfel apelul nominal al Camerei și Senatului și am stabilit importanța procentuală a numărului membrilor fiecărei profesii.

În același timp — din nefericire pe baza unei statistici mai vechi, totalizările pe profesii ale recensământului din 1930 nefiind încă publicate — am stabilit importanța procentuală a numărului de locuitori ai țării, ocupați în diferite ramuri de activitate.

Raportând pentru fiecare profesiune procentul reprezentanților în parlament la procentul membrilor ei în populația activă a țării, am căpătat cifrele din coloana ultimă, care reprezintă oarecum coeficientul de importanță acordat fiecărei activități naționale de statul românesc actual.

Intr'un sistem de reprezentare proporțională perfectă, fiecare ramură de activitate ar trebui să trimită în parlament un număr de deputați strict proporțional cu numărul locuitorilor ocupați în acea ramură, adică raportul B/C să fie totdeauna egal cu 1. Vom vedea mai jos cum este realizată în practică la noi această cerință.

Ramura de activitate	C			Raportul B/C
	A	B	Importanța numerică a ramurei de activitate în % din totalul locuitorilor activi	
	Numărul reprezentanților în Parlament	% din totalul de 694 parlamentari		
Agricultura	87	13,7	78,2	0,17
Industria	17	2,7	7,7	0,35
Comerțul	8	1,3	2,7	0,49
Armata	13	2	2,6	0,76
Învățământul	119	18,8	0,35	55
Clerul și personalul bis.	56	8,9	0,29	30
Medici și personal medical	20	8,1	0,21	15
Ingineri și arhitecți	17	2,7	0,07	33
Avocați	243	38,3	0,07	547
Ziaristi	18	2,8	?	?
Diversi și nenumiți	36	5,7	7,8	0,74

NOTĂ. — Cifrele din coloana C se pot eventual modifica în baza unei statistici mai noi, fără însă să se schimbe sensul general al tablei.

Câteva cifre din acest tablou merită să fie subliniate.

Agricultura, sub toate aspectele ei, este reprezentată numai prin 87 deputați și senatori. Ea are astfel cam o șesime din reprezentanții la care numărul Românilor ocupați în agricultură i-ar da dreptul.

De fapt nici acești 87 de parlamentari, mari proprietari sau plugari, nu sunt toți agricultori.

Profesiunea de „agricultor” trecută în dreptul d-lui Richard Soepke, senator al consiliilor comunale din Târnavă-Mare, ne-a făcut bănuitori, și am căutat să pre-

cizăm după alte criterii calitatea de agricultor sau proprietar — care poate fi și urban — a diversilor parlamentari. Am extras dintre ei pe aceia care în afară de domiciliul trecător sau permanent din Capitală au și *un domiciliu la sate* și am constatat că abia 44 dintre reprezentanții agriculturii au și domiciliul la sate. Această cifră ar scădea la 6,9 la sută procentul reprezentanților agriculturii în Parlament, atunci când agricultura ocupă circa 80 la sută din populația activă a țării.

Dacă ținem seama că între acești 44 sunt încă oameni politici ale căror interese *principiale și specifice* nu sunt cele agricole, *numărul agricultorilor veritabili în Parlament se reduce la circa 30*, adică nici a 20-a parte din numărul pe care, în baza teoriei reprezentării proporționale, ar trebui să-l dea.

Aproape același lucru se poate afirma de industrie și comerț.

Grație prezenței senatorilor de drept, armata este aproape just reprezentată în Parlament.

De aci în jos, — adică la categoriile mai puțin numeroase, saltul e enorm.

Membrii învățământului de toate gradele dau 119 parlamentari, aproape o cincime din Parlament, adică o reprezentanță de 55 ori mai mare de cât ar avea dreptul după numărul lor.

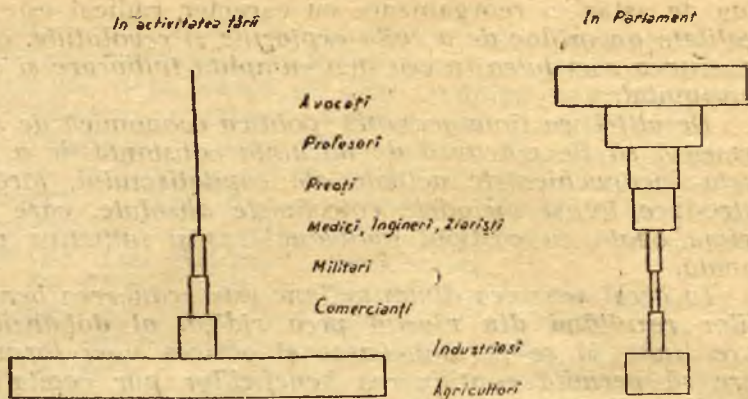
Clerul este și el de 30 de ori mai puternic reprezentat medicii de 15 ori, inginerii de 33 de ori.

În sfârșit recordul îl dețin avocații:

243 mandate, adică aproape două cincimi din Parlament sunt ale avocașilor, pe când ei reprezintă mai puțin de o miime din populația activă a țării. Ei sunt astfel reprezentați de 550 ori mai puternic de cât ar avea dreptul după număr.

Dacă am reprezenta grafic compunerea populației active a țării, am căpăta, așezând profesiunile în ordinea lor numerică, o piramidă. La baza ei stau agricultorii în vârf — numeric — avocații.

Reprezentând în aceeași ordine parlamentarii, căpătăm tot un fel de piramidă, *dar cu vârful în jos. Este imaginea organizării statului „democratic” românesc. Echilibrul nestabil al acestei ciudate figuri geometrice este simbolul echilibrului organizației actuale a statului nostru.*

De sigur că nu noi vom susține că fiecare activitate socială trebuie să dea un număr de reprezentanți strict proporțional nu numărul cetățenilor ce o exercită.

Dar nici nu vom putea admite că reprezentanții a trei funcțiuni sociale: avocatura, învățământul, clerul, sunt îndreptățiți să dețină două treimi — exact 66 la sută — din mandatele parlamentare. Aceasta nu este democrație, ci anarhie!

Corporatism și capitalism

Organizarea corporativă sindicală a națiunii prezintă imensul avantaj, de a constitui un cadru care îngăduie evoluția vieții sociale și economice spre formele cele mai înaintate, pornind totuși fără zguduire dela starea socială prezentă.

În adevăr, regimul corporativ-sindical constituie, așa cum dovedește experiența italiană, o perfecționare a societății capitaliste actuale. În același timp în cadrele acestui regim se poate pronunța o evoluție continuă spre stânga în care preponderența capitalului și drepturile sale la produsul muncii ar scădea din ce în ce și în care preponderența muncii, a conducerii și a organizării ar crește în aceeași măsură.

Pe organizarea de astăzi strict individualistă a societății nu se poate greșa o evoluție spre stânga. Realizarea oricăror forme noi de dreptate socială nu s'ar putea face decât spărgând aceste cadre, adică luând calea revoluționară.

Iată de ce sistemul corporativ care reprezintă pentru

ziua de astăzi o reorganizare cu caracter radical este în realitate un mijloc de a evita exploziile și revoluțiile, care ar arunca societatea în cea mai cumplită tulburare și discontinuitate.

De altfel, ca linie generală, politica economică de stat urmează să fie pătrunsă de năzuința constantă de a corecta inconvenientele actuale ale capitalismului, fără a introduce totuși metodele colectiviste absolute, care suprimă odată cu câștigul individual însăși inițiativa personală.

În acest sens cea dintâi acțiune este reducerea beneficiilor rezultând din nivelul prea ridicat al dobânzilor, care tind să se permanentizeze și găsirea unei formule care să permită continuarea beneficiilor pur capitaliste numai în limite mult reduse.

Corporatism și centralism

Pe de altă parte, însă, funcțiile economice de bază și mai ales administrația țării nu se mai pot desfășura și de acum înainte în cadrul centralist pe care ni l-am împus dela război încoace.

În ordinea economică regionalismul se impune ca piatră fundamentală a integrării forțelor naționale. Unitățile corporative de bază vor fi constituite pe baze de regiuni și de specialități, iar integrarea lor în unități federative mai mari se va face atât pe calea regională cât și pe calea specialității.

Sindicatul vor trebui astfel să se grupeze pe de o parte în corporații regionale cuprinzând toate ramurile economice dintr-o regiune și de altă parte în corporații naționale pe țara întreagă reprezentând integritatea forțelor naționale dintr-o singură ramură economică.

Această dublă integrare face posibilă în ordinea economică și înflorirea regionalismului și raționalizarea centralistă a fiecărei ramuri de producție.

În ordinea administrativă, ideea descentralizării și autonomiei poate fi și trebuie să fie mult mai accentuată decât în ordinea economică.

În statul liberal de veche structură predomina centralismul administrativ și descentralizarea până la anarhie a vieții economice. În statul nostru corporativ va domina o relativă centralizare economică pentru raționalizarea activităților economice speciale, însoțite însă de cea mai largă descentralizare politică și administrativă.

În ordinea politică și administrativă noi nu ne înspăimântăm de soluțiile cele mai radicale și nu cănsi-

derăm ca nepatrioți pe cei care ar agita însăși ideia unei Româniî federale, în care trei mari provincii istorice și-ar organiza viața locală în chip complet prin organe reprezentative autonome cu caracterul vechilor diete.

Legătura cu noua patrie românească nu e garantată de un centralism omorător, ci de factori sufletești permanenți la care se poate adăoga mulțumirea sufletească generală pe care o aduce totdeauna o eră de prosperitate, datorită unei mai bune administrări.

De altfel în ceia ce privește noua ordine trebuie să accentuăm că nici o incomptibilitate nu există între menținerea cadrului național și a instituțiilor, care în frunte cu Coroana îl garantează și între evoluția către forme noi sociale aducătoare de mai multă dreptate. Dimpotrivă, tot ceia ce poate aduce un echilibru și o stabilitate, bazată pe mulțumirea masei sociale, contribuie la întărirea organismului național.

Corporatismul și intelectualii

În ordinea culturală Statul de azi este tot atât de ineficient, cât este în ordinea economică și în cea administrativă.

Incapacitatea sa totală de rezolvire a oricărei probleme se vedește mai ales în neînțelegerea și în greșelile arătate în politica învățământului.

Inflația intelectualilor fără carieră este una din crimele cele mai mari ale demagogiei politice.

Desigur, lumea de mâine nu mai poate să admită pre-judecățile legate altă dată de o diplomă universală.

Vremurile aspre pe care le trăim nu recunosc principial vre-un privilegiu unui intelectual asupra unui muncitor îndemănatec. *Socialmente diploma nu este o poliță trasă asupra comunității, care creiază drepturi parazitare, iar titlul în el însuși nu însemnează nimic dacă nu este bazat pe o aptitudine realizatoare care să aibă o valoare certă la bursa utilităților sociale.*

În societatea de mâine omul care știe va ceda pretutindeni locul omului care poate.

Și totuși intelectualii noștri proletari de astăzi fie nu-mai să știu fără să poată, fie chiar că nici nu știu prea mult, au un anumit drept la grija comunității, care i-a creiat din vina celor care la vreme n'au prevăzut.

Iată de ce politica culturală de mâine va trebui să se inspire în acelaș timp, din nevoia de a pune pe intelectuali în adevăratul lor cadru de obligații și de drepturi

față de colectivitate și în acelaș timp va avea să utilizeze în chip cât mai folositor pentru comunitate „stockul” intelectualilor de azi.

Reforma statului

Tot ceia ce am arătat vădește ceia ce înțelegem noi prin reforma statului: nu este formula efină și superficială a unui „guvern în afară de partide”.

Această formulă care putea reprezenta la noi o atenuare trecătoare a regimului partidelor, nu a însemnat o regenerare fiindcă n'a fost o chemare la muncă *într'un cadru nou* a unor noi energii ținute până acum departe de politică. Puținii oameni noi, pe care ea a izbutit să-i smulgă din afara lumii politicianiste au fost prea strâns încadrați în actualul sistem politic și în atmosfera creată de oamenii vechi.

Astfel acea frântură din țara reală, care ar fi putut împropăta viața politică a țării a fost cufundată în apele vechi și până la sfârșit zdrobită fără nici o urmă.

Nu repetarea unei astfel de experiențe ar putea fi gândul nostru, *ci reconstrucția din temelie a unui stat, în care oamenii real reprezentativi prin funcțiile lor sociale să fie pentru todeauna și ei singuri, stăpâni, fără măcar a tolera alături pe politicianii care sunt astăzi conducătorii unici ai țării.*

Un asemenea stat este numai statul organic corporativ.

Iată de ce reforma statului, în cadrul unei reforme sociale generale este sarcina cea mare a zilei.

? Dar care dintre forțele politice de astăzi are înțelegerea și tăria să o întreprindă?

? Nu vedem oare partidele în orbirea lor și în lipsa oricărui simț al oportunului, agitând *astăzi* o reformă electorală menită să împiedice și mai mult orice continuitate în guvernare și să ne ducă la introducerea unui parlamentarism apusean steril, bun să întetească diviziunile destructive în locul colaborărilor fecunde?

Desigur, ideile pe care le schișăm nu trebuie înțelese ca un program de executare precipitată și simultană.

Caracterul organic al oricărei societăți omenești nu îngăduie alte intervenții, decât cele compatibile cu legile biologice ale colectivităților.

Potrivit unui evchiu adagiu al științei, înțelegem că nu putem transforma societatea omenească, decât supunându-ne legilor ei naturale. Aceasta nu însemnă însă a întârzia la nesfârșit clipa realizărilor, în așteptarea desfășurării unor procese organice.

Ansamblul organic al națiunii cuprinde doar între forțele sale naturale și inițiativa de transformare pe care o prezintă individualitățile capabile de anticipare și puterea de care ele o exercită asupra mediului contemporan.

De altfel însăși ritmul natural al evoluției adică a transformărilor normale care exclud schimbările brusce cu aspect revoluționar, este astăzi mai viu și mai precipitat ca în trecut.

Când într'un moment dat al istoriei anumiți factori sociali și economici de bază sufăr variații cantitative imense, adaptarea pe care o comandă pentru stabilirea unui nou echilibru general, impune o evoluție precipitată pe care fazele naturale se grămădesc una în alta turtindu-se sub lovitură ca compartimentele unui acordeon.

O astfel de epocă trăim azi. Condiția esențială care a făcut posibil capitalismul de-alungul secolului 19-lea a fost posibilitatea de extindere continuă a debușeurilor prin înglobarea în orbita industrialismului cuceritor a unor noi țări primitive.

Azi însă extinderea s'a oprit prin epuizarea geografică a țărilor care pot fi exploatate și prin descentralizarea industrială. *Or, din ziua în care capitalul occidental nu mai poate crește, capitalismul nu mai poate dăinui.*

„Variațiile cantitative” ale factorilor de bază sunt atât de mari, încât graba imprimată adaptării face să se îplinească într'un an ceea ce altă dată se îplinea în decinii.

La vremuri noi instituții noi

Cine privește atent, la criza care ne cuprinde și ne amărțește azi în România, nu poate să fie decât surprins de aspectul său paradoxal.

Suntem a doua zi după o serie de recolte îmbelșugate; hambarele ne sunt pline de bucate și depozitele fabricelor pline de produse industriale de care țara are nevoie; elementele muncitoare ale țării stau gata să lucreze și neastâmpărul creației împinge valul continuu al tineretului.

Ce ne lipsește în această țară binecuvântată ca să ne mulțumim pe noi înși-ne, producând tot mai mult și schimbând între noi produsele bogatului nostru pământ?

Când toate condițiile naturale ale prosperității sunt date, când țara are în adevăr puțința de a trăi fericită prin ea însăși, stagnarea morbidă de azi nu poate fi explicată decât prin defecte de funcționare datorite imixiunii unor factori artificiali.

Căutarea acestor factori *artificiali*, care țin de organizația bancară-capitalistă, de sarcine excesive cu care ne-am încărcat în fața străinătății, de sistemul prea conservator al monedei sau de alcătuirea perimată a statului, organizat par'că anume în vederea înacțiunii și a anarhizării vieții economice, va fi sarcina noastră cea dintâi.

Căci noi nu putem admite să ne lăsăm prinși într'un angrenaj — fie el și mondial — care ne paralizază și ne strivește, în numele unor sfinte principii *instituite în alte vremi și pentru alții*, atunci când natura și brațele noastre ar fi deajuns ca să ne facă dacă nu fericiți, cel puțin mai lipsiți de griji și nesiguranță.

Iată de ce noi preconizăm de exemplu, împotriva tuturor teoriilor de import, industrializarea țării până la limita puterilor naturale ale țării și în orice caz până la satisfacerea consumului intern, pentru toate industriile care se pot dezvolta pe baza acestuia.

Mai mult, politica economică de stat trebuie să utilizeze toate mijloacele, care micșorează necesitatea capitalului străin pentru industrializarea țării.

Realizarea programului de industrializare a țării urmează să fie paralelă cu înfăptuirea marilor lucrări publice menite să analizeze piața muncii și să completeze utilajul economic național.

Pentru ambele aceste scopuri se poate întrebuița cu bune rezultate munca obligatorie a tinerilor sub arme parte în timpul și parte în prelungirea serviciului militar propriu zis.

De altfel pentru activitatea circulației economice în caz de criză prelungită se pot crea mijloace monetare interne, care să permită acumularea valorilor fără a periclita moneda actuală, singura menită a rămâne instrumentul de schimb cu străinătatea.

Spiritul românesc în statul corporativ

Românismul integrat pentru întâia oară în forma sa politică normală își datorește sieși și datorește omenirii demonstrația valorii creatoare a acestei forme.

Această demonstrație privește în primul rând elaborarea instituțiilor sociale, organizațiilor economice și formelor culturale noi pe care le reclamă imperativele vieții naționale în cadrul mondial, supus astăzi unor rezezi transformări.

În eforturile și încercările pentru crearea formelor noi sociale, poporul românesc va trebui să-și dea pentru

cea dintâi oară în viața sa milenară partea sa de aport original.

Până când nu vom da și noi omenirii o singură instituție care să reprezinte o formă nouă de organizare socială și politică, nu vom fi un popor mare.

Poate că ceasul nu a venit încă pentru aceasta.

Poate că suntem prea de curând încadrați în unitatea noastră națională firească pentru ca să fim în stare de a produce astăzi acest elaborat suprem, propriu popoarelor vechi. Și totuși, oricum ar fi, vremurile sunt astăzi mai prielnice ca niciodată pentru valorificarea originalității.

Ambianța europeană e plină de semne de întrebare. Popoarele stau cu valențele sufletești libere în așteptarea răspunsurilor mânuitoare, pe care sunt gata să le primească cu recunoștință și fără orgoliu ori de unde ar veni.

Dacă suuateni în stare să creăm ceva nou pentru noi și pentru alții, astăzi este un ceas mare în care am putea-o arda.

Nu putem nădăjdui că într-o asemenea sarcină poporul nostru ar reuși pe deplin. Dar putem totuși crede că o încercare sinceră de reînnoire ne va face cel puțin, să găsim cea mai potrivită adaptare în cadrul nostru social-național al ideilor noi, care sunt astăzi aruncate de alții.

Și astfel nu se va mai repeta comedia tragică pe care am trăit-o dealungal veacului al 19-lea când am importat fără a discerne și fără a adapta bagajul ideologic complet al Occidentului.

Numai un astfel de țel nou și înouitor ne va putea scoate din trista apatie în care trăim.

Intellectualitatea noastră de astăzi pare incapabilă a elabora și de a urmări un ideal.

Pe când alte națiuni pline de viață, deschid în mijlocul unui entuziasm creator drumuri noi, pe când fascismul își cântă în mijlocul dezorientării mondiale, *giovinezza* sa care înfruntă șovăirile și pe când în ultima sa fază, revoluția rusească apucă curajos drumul construcției, noi, odată cu împlinirea idealului de întregire națională, pare că ne-am epuizat toate puterile sufletului.

Pe urma ultimului nostru efort de idealism și de jertfă un imens *hiatus* moral a rămas în ființa noastră colectivă.

Regenerarea și însuflețirea nu vor veni decât din focul unei noi credințe creatoare de noi valori pentru omenire.

Ceia ce nu mai poate câștiga în întindere românismul va trebui să câștige în înălțime.

Naționalismul mișcării corporative

Pentru noi naționalismul nu este un principiu aliniat alături de altele și independent de ele într'un program. El este *principiul originar*, izvorul tuturor celorlalte pe care le-m dezvoltat până azi în coloanele „*Lumii Nouă*”.

Intregul nostru program pornește dintr'o decepție națională și tinde către mândria națională.

Intreaga noastră doctrină și programul statului corporativ nu sunt decât mijlocul, *singurul mijloc* pe care-l credem în stare să ne ridice către acea superioritate națională pe care o datorim din clipa în care și-a constituit noua Românie.

Statul politicianist de astăzi nu este în stare să servească de instrument pentru această concepție de încredere și de mândrie. El nu face decât să risipească eforturile naționale care ar trebui coordonate și multiplicare cu grijă pentru a ne putea da această îndrumare spre un românism triumfător.

Aceasta este forma politică a naționalismului nostru. Intreaga noastră construcție ideologică și tot ceea ce am imaginat mai folositor pentru a încadra eforturile noastre ca națiune, toate derivă numai din necesitatea de a asigura ideii naționale o victorie concretă și definitivă. Pentru noi ideea națională nu poate rămâne, numai un subiect de polemică față de adversari și un ornament frumos al unui program politic oarecare. Ideea națională este pentru noi concepută în chip constructiv și omagiul cel mai bun *pe care putem să-l facem ideii naționaliste este de a da cu precizie dusă până la pedantism formele optime în care se poate dezvolta viața națională și se poate afirma geniul românesc.*

Iată de ce pe altarul patriei noi n'am adus ca alții cununi de vorbe care se vestejesc repede și se împrăștie ușor în cele patru vânturi.

Ci am adus printr'o operă meticuloasă și continuă fructul gândirii noastre de fiecare clipă consacrat fiecărui domeniu al vieții naționale.

* * *

Noi nu suntem un stat polinațional; noi suntem un stat național românesc, cu minorități alogene.

Minoritățile alogene au și trebuie să aibă cele mai depline drepturi, dar *caracterul* statului și al vieții publice nu poate fi decât cel românesc.

Nota dominantă și hotărâtoare a României nu poate fi

decât *românismul*, și misiunea în lume a noului stat românesc întregit nu poate fi decât *afirmarea geniului românesc*.

Iată de ce Adunarea națională corporativă prevăzută de programul nostru trebuie să fie astfel încât să exprime caracterul românesc al statului, dând în acelaș timp libertatea posibilității de manifestare și elementelor alogene în cadrul funcțiilor lor sociale. Iată de ce suntem de acord, că un sistem constituțional care ar da, elementelor alogene, un loc disproporțional de mare față cu rolul lor în stat, ar constitui o greșeală.

Sistemul propus de noi, aplicat în toată onestitatea și sinceritatea, fără nici o tendință de falsificare a se în dauna minorităților naționale, — tendință care ar fi nedemnă de spiritul franc al lumii celei nouă, — asigură totuși caracterul românesc cuvenit Adunării naționale și Statului.

Naționalismul nostru dă nu numai formula de cooperare socială care trebuie să aducă pacea și solidaritatea națională dar definește și apără independența noastră economică și care este aspectul esențial al independenței noastre naționale.

Numai noi credem în puterile creatoare ale românismului fiindcă numai noi ne împotrivim cu tărie tendințelor de ingenunchere economică care sunt privite astăzi cu indiferență complice de către toate partidele. Când s'a găsit un guvern care să admită numai a sta de vorbă la Geneva pe baza unei convenții care alterează independența noastră națională și când celelalte partide nu au dat la vreme cu energie înverșunată avertismentul necesar cum putem să credem în sinceritatea naționalistă a acestor partide?

Naționalismul ne dă întristarea, binecuvântata întristare în fața scăderilor României de astăzi. Naționalismul ne dă revolta, sfânta și binecuvântata revoltă, împotriva a tot ceea ce face umilită, meschină și trivială viața noastră publică de azi. Și tot naționalismul ne dă inspirația de fiecare clipă în tot ceea ce adunăm gând peste gând pentru a ridica clădirea cea nouă a românismului de mâine.

2. Un program corporativ.

1) Reforma corporativă a națiunii și a statului românesc nu cere numeidecât, pentru înfăptuirea ei, o *revoluție* politică caracterizată prin fapte materiale ca aceia de acum 10 ani din Italia. După cum introducerea regimului democratic nu implică într'o țară repetarea revoluției franceze, tot așa introducerea regimului corporativ nu implică repetarea revoluției fasciste. Reforma corporativă poate lua la noi *caracterul unei reforme Constituționale*, care s'ar înfăptui pe calea obișnuită a modificărilor de constituție, cale prevăzută de Constituția însăși.

2) Organizarea corporativă a țării și a statului va fi dată *printr'o serie de reforme legale a căror bază o va constitui reforma constituțională*. Totuși există unele reforme *pregătitoare* pentru organizarea corporativă a țării și a statului, care s'ar putea înfăptui chiar în cadrul constituțional de astăzi. Astfel ar fi: organizarea sindicatelor obligatorii de întreprinzători, sau *reorganizarea operației în vederea integrării mai complete a activității agricole în mișcarea cooperativă*. Chestiunea de a preceda sau nu reforma constituțională prin reforme anticipate în sens corporatist, în cadrul constituțional actual, este o chestiune de oportunitate.

3) Scopul organizării corporative a țării și a statului este:

a) *Să îngăduie soluționarea problemelor economice sociale și culturale ale prezentului*, care sunt atât de nesatisfăcător rezolvate de statul politicianist, incapabil prin însăși natura sa să le rezolve.

b) *Să înlesnească evoluția țării îndreptată spre noi forme economico-sociale, în care interesul individual al întreprinzătorului n'ar mai constitui, în toate domeniile, baza unică a producției și schimbului și în care veniturile din rentă n'ar mai apăsa în chip strivitor activitatea economică reclamată de interesul social, general.*

4) În acest scop reforma corporativă are un triplu caracter: *economic, social și politic*. Organizarea economică și socială a forțelor productive ale țării este primul său obiectiv. Numai în al doilea rând, și numai pe baza acestei organizări, se va realiza reforma corporativă a statului politic și a administrațiilor publice locale. În acest sens statul corporativ și parlamentul corporativ trebuie să fie rezultatul și încoronarea noii organizări sociale și economice a țării.

5) Organizarea economico-socială corporativă a țării va ține seamă de faptul esențial că formele superioare de organizare economică, care vor apare în viitor nu vor putea și nu vor trebui să înlocuiască complet, în toate domeniile, formele economice, vechi.

Astfel și în societatea de mâine, alături de corporații și sindicate, devenite organe autonome ale producției, vor coexista întreprinderi capitaliste individuale, întreprinderi cooperative, mici meseriași iar, în ordinea agrară, proprietatea rurală mijlocie va coexista alături de proprietatea țărănească de muncă.

În consecință constituția și legile ordinare vor ține seamă de toate aceste forme economice diverse, fără a tinde să distrugă echilibrul care se crează între ele prin propria lor vitalitate. Bineînțeles că formele noi cum sunt corporația și sindicatul, se vor bucura de o atenție specială, deoarece prin însăși noutatea lor, necesită creșterea unor cadre legale noi, cât mai bine adaptate scopurilor lor.

6) Reforma economică și socială corporativă va fi pătrunsă de ideea erarhizării intereselor.

De asupra interesului individual al întreprinzătorului, va sta interesul colectiv al corporației, iar deasupra acestuia, interesul general al țării. Legislația pozitivă se va inspira, în mod constant, din această erarhizare.

7) La baza noii orândueli constituționale va sta o nouă concepție asupra individului. Individul nu va mai fi caracterizat juridic prin calitatea uniformă și abstractă de cetățean, ci prin calitățile sale diferențiale și concrete care rezultă din serviciul (funcția) sau din serviciile (funcțiile), pe care le împlinește în colectivitate.

Definirea doctrinară și încadrarea calității FUNCȚIONALE a individului în texte pozitive de lege va fi începutul și baza reformei constituționale corporative. Rolul funcțional al individului se confundă în cele mai multe cazuri cu profesiunea sa. Profesiunea nu este însă unica funcție socială posibilă sau unica formă posibilă de a

presta servicii sociale. Alături de profesiune, care reprezintă prin definiție și un mijloc de traiu al individului, pot fi încadrate legal și unele funcții sau servicii sociale voluntare, cum sunt de pildă acele de membri ai comitetelor școlare sau bisericești. În principiu, toate funcțiile și serviciile sociale, care au caracter *permanent*, merită încadrate în cea ce vom numi *dreptul funcțional* care ia locul vechiului *drept cetățenesc*.

7 bis) Introducerea principiului serviciului social, va duce bineînțeles la acordarea de drepturi absolut egale cu ale bărbaților, pentru toate femeile, care împlinesc funcții sociale permanente.

8) Impărțirea națiunii după funcțiile și serviciile sociale ale indivizilor nu se confundă cu împărțirile, astăzi perimate, după clase sociale, cum erau împărțirile în colegii cenziare în care se confundau funcțiile și profesiunile cele mai diverse, pe baza venitului individual! Dimpotrivă, dreptul funcțional nu va face distincțiuni de mărime și de importanță înăuntrul aceleiași categorii clasificând în aceeași corporație și pe marele fabricant de ghete și pe micul cismar! De asemenea, dreptul funcțional va exclude funcțiile sociale pur nominale și neexercitate efectiv, neadmițând niciodată titlul singur (inginer, avocat, etc.), ca o justificare a unei funcții sociale real împlinite.

9) Indivizii cu profesii și funcții sociale multiple își vor putea găsi pentru fiecare din ele, în anumite limite încadrarea, bine înțeles numai întrucât desfășoară 'n aceste profesii și funcții un minim de activitate.

10) Baza organizării sociale, economice și politice a națiunii o constituie *corporațiile*. Corporațiile sunt asociații libere a celor care exercită anumite funcțiuni sau servicii sociale asemănătoare, indiferent de importanța lor relativă. Intreaga națiune va fi constituită în 8 corporații și un colegiu și anume: trei corporații agricole, 2 industriale, 2 comerciale și una de profesioniști liberi.

Corporațiile și colegiile

I. Corporația agricultorilor cultivatori de cereale și plante industriale (corporația ogorului).

II. Corporația crescătorilor de vite.

III. Corporația viticultorilor și pomicultorilor.

IV. Corporația industriilor și meseriilor de consum intern.

V. Corporația industriilor de export.

VI. Corporația comerțului și transportului.

VII. Corporația băncilor și asigurărilor.

VIII. Corporația profesiunilor libere și artistice.

La acestea se adaugă o formațiune cu un caracter cu totul special.

IX. Colegiul salariaților publice.

10 bis) Corporațiile vor fi constituite pe baza a trei principii:

a) *principiul regional*, care va da expresiune în componerea corporațiilor tuturor elementelor regionale.

b) *principiul specialității*, care va îngădui subdivizarea corporațiilor în specialități diferențiate.

Astfel la corporația I se vor grupa în subdiviziuni separate producătorii de cereale, producătorii de sfeclă, producătorii de semințe oleaginoase, etc.

În corporația III, se vor grupa separat: viticultorii, prunarii, ceilalți pomicultori.

În corporația IV, se vor grupa separat: industriașii morari, textili, metalurghi, etc.

În corporația V, se vor grupa separat: industriașii de petrol, de cherestea, etc.

În corporația VI, se vor grupa separat: comerțul de export, comerțul de import și produse industriale, comerțul de produse agricole, întreprinderi de transport.

În corporația VII, se vor grupa separat: băncile și întreprinderile de asigurare.

În corporația VIII se vor grupa separat: advocații, inginerii, medicii, ziariștii, artiștii dramatici, etc.

c) *Principiul parității* care constă în constituirea corporațiilor căror le aparțin întreprinderi organizate capitalist, prin egalitatea de drepturi între *întreprinzători și salariați*. Astfel o asemenea corporație este rezultată din fuziunea organică a două formațiuni colective: *Sindicatul de întreprinzători și sindicatele de salariați*.

În conducerea corporației sindicatele de întreprinzători și sindicatele de salariați, dau acelaș număr de membri.

11) Corporațiile au o misiune națională triplă: *Economică, socială și politică*.

Misiunea *economică* a corporațiilor este aceea de a organiza și coordona producția națională. Acest rol corporațiile îl împlinesc prin sindicatele de întreprinzători, a căror misiune *exclusiv economică* este de cea mai mare importanță. Sindicatele de întreprinzători disciplinează producția în ramura lor proprie de producție și o coordonează în afară prin înțelegeri și chiar contracte dela sindicat la sindicat. Ca atare, *sindicatele de întreprinzători*

au o *personalitate juridică completă* (ca aceia a societăților anonime), pe când corporațiile, care n'au a încheia contracte între ele, urmează să aibă o *personalitate juridică limitată*, ca aceia a asociațiilor profesionale de astăzi.

Misiunea *socială* a corporațiilor este *de a rezolva pe cale de înțelegere toate diferendele dintre întreprinzători și salariați*, recurgând la nevoie în mod obligator la arbitraj. În acelaș timp, corporațiile au rolul de a desvolta printr'o colaborare continuă între întreprinzător și muncitor sentimentul de solidaritate al muncitorului cu întreprindere și o nouă disciplină socială, rezultând din proprietatea acordată interesului național.

Misiunea *politică* a corporațiilor este *de a integra politicește viața locală, viața regională și viața națională*, constituind în toate aceste domenii un regim politic stabil cu o conducere competentă și responsabilă. Organele autonome locale și regionale și statul însăși trebuie să fie expresia elementelor economice și sociale *pozitive*, care întrețin aceste organe și a căror soartă este în primul rând influențată de ele.

14) Prin opoziție cu alte sisteme politice, constituirea statului corporativ trebuie să se facă *de jos în sus* statul ca organ politic suprem, nefiind situat ca un arbitru și ca o forță separată, *în afară* sistemului corporativ însă, ci dimpotrivă, *statul fiind expresia sintetică a corporațiilor*, care constituie alături de Suveran, *singura sursă de putere politică*. În locul principiului constituțional de astăzi: *Regele și parlamentul*, statul corporativ pune principiul: *Regele și Corporațiile*.

15) Față cu coexistența în prezent și în viitor a mai multor forme de producție și față cu marile diferențe dintre producția agricolă și cea industrială, reprezentarea politică a corporațiilor în organele locale în cele regionale și în stat, nu se va face prin căi simetrice în toate corporațiile. Astfel corporațiile agricole vor avea o *bază locală* și pe aceasta se va clădi o construcție reprezentativă, în formă de piramidă, pe când corporațiile industriale, comerciale și intelectuale vor avea o *construcție mult mai centralistă*.

16) De asemenea, existența țărănilor proletari fără pământ, cere o reprezentare specială în corporațiile agricole, care nu prezintă nici analogie, nici simetrie cu reprezentarea muncitorilor în întreprinderile industriale și comerciale capitaliste.

17) Pentru alegerea *administrațiilor locale: comunale*

și județene, regimul corporativ va aplica două metode distincte, după cum este vorba de sate sau de orașe. La sate, administrațiile comunale ar fi alese de către membrii locali ai corporațiilor agricole, care de fapt constituiesc unanimitatea satelor, în dublu scop a se ocupa de aceste administrații și în acelaș timp, de a alege din sânul lor membrii *Adunărilor regionale corporative* și pe membrii *Adunării naționale corporative*, despre care vorbim mai jos și care va fi noul parlament al țării. La orașe, dimpotrivă, administrațiile comunale ar fi alese numai pentru misiunea lor administrativă locală și n'ar avea rolul de a alege din sânul lor mai departe pe membrii adunărilor regionale corporative sau pe membrii adunărilor naționale corporative, care s'ar alege *in chip direct*, prin corporațiile industriale, comerciale și intelectuale, care de fapt constituie unanimitatea orașelor.

Sistemul de alegere indirectă, prin colegii succesive, a membrilor adunării naționale corporative care ar reprezenta corporațiile agricole va permite să se facă o selecție repetată a elementelor celor mai capabile, care și-ar *dovedi* destoinicia prin activitatea lor în administrația locală.

18) Alegerile comunale se vor face în fiecare an pentru o *cincime* din membrii consiliilor comunale, iar alegerile județene, la care ar participa numai membrii consiliilor comunale se vor face în fiecare an, tot pentru o *cincime* din membrii consiliilor județene.

19) Camerele de Comerț și Industrie și cele de Agricultură se vor desființa, instituindu-se *Camere economice județene*, cuprinzând o reprezentare complectă a agriculturii, a industriei și meseriilor, a comerțului și a profesiunilor libere. Aceste camere ar păstra actualul caracter *consultativ* asupra problemelor economice locale.

20) Deasupra organizațiilor locale (comunale și județene) va sta *organizarea regională* a țării în provincii geografice și economice, care pot sau nu să coincidă cu provinciile istorice. Aceste provincii ar putea fi: Banatul, Transilvania cu părțile de apus ale țării, Bucovina, Basarabia, Moldova, Dobrogea, Muntenia.

22) Ca directivă generală, autonomia ar privi administrația propriu zisă, învățământul afară de programe și condițiile de numire ale personalului didactic, sănătatea publică, șoselele și producția agricolă.

De asemenea va trece cu totul în patrimoniul provinciilor autonome administrarea acelor întreprinderi de stat de pe teritoriul lor, care au un caracter local. Astfel sunt:

Intreprinderile miniere ca: Lonea, Baia Mare, Abrud sau întreprinderile forestiere ca Regna, etc.

Organizarea economică a industriilor private, a comerțului exterior și a băncilor ar avea dimpotrivă *un caracter centralist*. De asemenea va avea bineînțeles un caracter centralist politica externă, organizarea armatei, administrarea căilor ferate.

22) *Finanțele publice* vor avea o organizație centralistă, *impozitele fiind egale în toate provinciile*. Se vor rezerva însă fiecărei provincii o cotă procentuală din totalul veniturilor aduse de aceasta, cotă care va servi la alcătuirea unui buget autonom al fiecărei provincii. Acest buget va îngădui împlinirea sarcinilor și atribuțiilor provinciilor autonome, garantându-le astfel însăși autonomia.

23) *Adunările regionale corporative* se vor alege de către membrii corporațiilor fiecărei regiuni după aceleași principii, aceleași norme și în aceleași proporții de reprezentare a diferitelor corporații ca și *Adunarea națională corporativă*.

24) *Adunarea națională corporativă* este singurul parlament recunoscut în regimul corporativ. Senatul se desființează, iar senatorii de drept, desemnați, după alte criterii decât cele de azi, vor fi membrii de drept ai adunărilor naționale corporative, într'o proporție limitată.

25) Consiliul legislativ se va păstra cu actualul său caracter consultativ.

Pe lângă avizul acestui consiliu, orice proiect de lege va trebui să poarte obligatoriu și avizul corporațiilor interesate direct în acel proiect.

26) Adunarea națională corporativă va fi compusă din 300 membri aleși și 30 membrii de drept. *Alegerile pendu adunarea națională corporativă se fac exclusiv de către cele 8 corporații și un colegiu*. Alegerile au loc în fiecare an pentru câte $\frac{1}{5}$ din membrii adunării, aleși de fiecare corporație.

27) Adunarea națională corporativă va fi compusă din 120 membri ai corporațiilor agricole (I, II, III)). Din 105 de membri ai corporațiilor industriale și comerciale (IV, V, VI, VII) și din 75 de membri ai corporațiilor profesionale libere și ai colegiului salariaților publici.

28 Repartiția pe corporațiuni a numărului de membri aleși va putea fi următoarea:

Corporația I-a orogului 100

Corporația II a crescătorilor de vite . . . 15

Corporația III a viticultorilor și pomiculto- rilor	5
Corporația IV a industriilor și meseriilor de consum intern	70
Corporația V a industriilor de export	10
Corporația VI a comerțului și transportului	20
Corporația VII a băncilor și asigurărilor	5
Corporația VIII a profesiunilor libere și artistice	30

29) Colegiul salariaților publici cu un număr de 45 reprezentanți, va avea un caracter politic special. Salariații publici nu se vor găsi în aceeași situație față de stat în care se găsesc corporațiile însăși. Corporațiile în ansamblul lor constituie însăși statul; dimpotrivă, salariații publici sunt angajați statului și instrumente ale politicii sale. Colegiul lor nu are dar aceleași drepturi ca și corporațiile și nici aceeași poziție juridică și politică față de stat. Acest colegiu are un înțeles pur electoral și e merit să dea expresie prin aleșii săi, nu intereselor profesionale ale salariaților publici față cu patronii lor: statul județele sau comunele, ci să constituie numai o afirmare a dreptului natural pe care orice membru al colectivităților îl are de a participa în cadrul funcției sale sociale la afacerile publice.

În acest sens reprezentanții acestui colegiu, prin deosebire de cei ai corporațiilor, nu vor avea dreptul de a se pronunța prin vot asupra chestiunilor de salarii și de drepturi profesionale ale lor față de Stat.

30) Compunerea *Adunării naționale corporative* trebuie să răspundă caracterului său organic din două puncte de vedere:

Din punct de vedere *corporativ* și din punct de vedere *regional*. Alegerea membrilor după normele de mai sus satisface punctul de vedere corporativ.

Pentru ca această alegere să satisfacă și punctul de vedere regional este indispensabil ca alegerea, mai ales în corporațiile cu reprezentanții numeroși în adunare, să îngăduie trimiterea de membrii locali ai *fiecărei provincii autonome* și, când se poate, chiar ai *fiecărui județ*.

Pentru corporații agricole, după cum am arătat, cei 120 de membri ai adunării naționale corporative sunt aleși de către consilierii comunali membri ai acestei corporații. Acești consilieri nu au vot egal, ci în virtutea caracterului lor de *mandatari ai alegătorilor lor din aceeași corporație*, au un VOT MULTIPLU proporțional cu numărul alegătorilor pe care îi reprezintă. Astfel dacă o

comună de trei ori mai mare decât alta, are acelaș număr de consilieri comunali, consilierii din prima comună au un vot triplu față de cei din a doua comună.

Alegerea *separată* pe județe a membrilor adunării naționale corporative desemnați de corporațiile agricole, va îngădui reprezentarea elementelor locale, cu preferință față de candidații veniți din alte județe.

31) *Cooperativele* vor putea avea un rol special în mecanismul electoral, de câte ori vor integra o mare parte a sătenilor dintr-o comună și vor împlini efectiv, iar nu numai aparent, o funcție economică importantă pentru colectivitatea sătească.

32) În ce privește corporațiile industriale, comerciale și a profesioniștilor liberi, cari dau un număr mai restrâns de aleși în adunarea națională corporativă, ar fi cu neputință să se facă alegeri pe circumscripții județene. La acestea circumscripțiile vor fi provinciile autonome, așa fel încât fiecare corporație să aleagă un număr de membri în adunarea națională corporativă proporțional cu numărul membrilor săi din fiecare provincie autonomă. Chiar pentru corporații care au un număr mic de membri în adunarea națională corporativă, cum ar fi corporația bancară care are numai 5 membri, o distribuție regională a acestor locuri proporțional cu numărul alegătorilor este încă posibilă.

33) Guvernul nu va fi constituit pe principiul solidarității ministeriale, care implică schimbarea *totală* a echipelor și deci *discontinuitate* în viața de stat și care este un izvor incontinuu de intrigi și neînțelegeri în sânul cabinetului.

Mecanismul guvernamental suprem va avea ca *pivot pe șeful Guvernului*, care este numit și revocat de Suveran după libera sa apreciere.

Retragerea șefului guvernului este totuși obligatorie, atunci când *Adunarea Națională Corporativă* ar cere-o printr-un vot expres, cu o majoritate de *două treimi*.

Șeful guvernului va recomanda Suveranului pe șefii de departamente, care vor lua numai numele de *Secretari de Stat* (suprimându-se titlul actual de ministru care este legat de concepția politică a solidarității cabinetului).

Secretarii de stat vor fi răspunzători *numai* față de șeful guvernului, iar acesta va fi responsabil față de Suveran.

De actele Suveranului va fi responsabil numai șeful guvernului, iar acesta va putea trage la răspundere pe

secretarii de stat, fără însă ca prin aceasta să-și degajeze propria sa responsabilitate.

Secretarii de stat sunt numiți și revocați de către Suveran după propunerea șefului guvernului.

Totuși retragerea unui secretar de stat este obligatorie atunci când *Adunarea Națională Corporativă* ar cere-o printr'un vot expres, cu majoritate absolută.

34) Politica economică și financiară precum și programul lucrărilor publice se va fixa în liniile sale mari pentru o perioadă de câțiva ani, printr'un *Program Economic Național*.

Acest program economic național se votează de către *Adunarea Națională Corporativă* care statuează și data până la care durează valabilitatea lui.

Nici o lege ordinară și nici o măsură administrativă nu poate deroga de la acest program decât dacă *Adunarea Națională corporativă*, admite în mod expres derogarea *cu o majoritate de două treimi*.

35) Detaliile organizării economice și politice a sistemului corporativ precum și precizările asupra noțiunilor și raporturilor juridice cu totul noi pe care acest sistem îl crează rămâne să fie dezvoltate, numai după ce acest anteproiect va căpăta caracterul unui program definitiv.

TABLA DE MATERII
a anului I al revistei „Lumea Nouă“
(continuare)

NICULESCU CRISTEA

Economia dirijată.
Moneda dirijată.
Moneda în statul corporativ.
Erorile planului de cinci ani.
Specula, creditul și criza.
Finanțele în statul corporativ.
Prin mintea noastră.
Tară eminamente agricolă.

OTETELIȘANU ENRIC

Către un nou ideal de cultură.
Organizarea rațională a societății.
Problema populației în cadrul noilor concepții sociale.
Cele două aspecte ale problemei populației.
Prin noi înșine.
Despre cultură, educație și statul corporativ.
Conceptul de funcțiune socială în statul modern.

PETRESCU CHRISTIAN

Corporatism și evoluție.
Problema statului organizat.

PUȘCARIU SEXTIL

Organizația culturală a României.
Regulamentul consiliului superior al Culturii.

ȘOIMŪ MATEI

O nouă organizare de stat.

Dr. TURLA NICOLAE

Sentimentul național și disciplina.

VULCĂNESCU MIRCEA

Gânduri despre starea bisericii românești în statul laic.

ZAHARIA FLORIN

Marea frescă a conversiunii.
Redresare economică mondială ?
Între stabilizarea și restabilizarea leului.
Pentru statul corporativ.

ZAHARIA MIHAI

Asupra unificării legislative.

Afară de articole au apărut 157 note și polemici publicate sub titlul
„Pe Linia Vremii Noastre“

Cețiți Revista
„LUMEA NOUĂ“

DIRECTOR
MIHAIL MANOIILESCU

Colaboratori permanenți:

I. JOLDEA-RĂDULESCU
ELENA MANOIILESCU
GRIGORE MANOIILESCU

CRISTEA NICULESCU
ENRIC OTETELIȘANU
FLORIN ZAHARIA

Revista „Lumea Nouă“ apare la 15 a fiecărei
luni cu cel puțin 72 pagini

Prețul unui număr 20 lei
Abonamentul anual: 200 lei pentru particulari

Abonații primesc gratuit, la cerere, publicațiile din
Biblioteca Revistei „Lumea Nouă“

Administrația: Paul Dobrilă,
Str. B. Mussolini 27, București I

Redacția Str. B. Mussolini 27, București I
Telefon 2-13/26

La cerere se trimite gratuit un număr vechi de probă.

Biblioteca revistei »Lumea Nouă«

- No. 1 *Mihail Manoilescu.* — **Revizuiți și anticipări**
Discurs la mesaj în Senat.
- No. 2 *Mihail Manoilescu.* — **O lege economică reacționară**
Discurs la legea Concordatului
Preventiv.
- No. 3 *Mihail și Grigore
Manoilescu.* — **Sindicalizarea legală a indus-
triilor**
Expunere de motive și anteproect
de lege.
- No. 4 *Mihail Manoilescu.* — **O activitate parlamentară cor-
porativă**
Patru discursuri în Senat din De-
cembrie 1932.
- No. 5 *Mihail Manoilescu.* — **România, Stat Corporativ.**